

svarelsen, og da jeg ikke raader over Kræfter til blot nogenlunde tilfredsstillende at løse begge Opgaver, saa har jeg maattet indskrænke mig til det, der var det meest paatrængende, nemlig de Foranstaltninger, der sigte til væsentlig at styrke Landets Forsvarsevne. Derunder har Behandlingen af dette Lovforslag ganske vist lidt noget, men, som jeg bemærkede, Forarbejderne ere ikke endte, og jeg seer mig derfor nødsaget til at udsætte Forelæggelsen af dette Lovforslag indtil næste Session. Dette er som Svar til den Forespørgsel, som det ærede Medlem for Svendborg (Nyholm) rettede til mig. Dersom Udkastet til Straffelov for Hæren og Flaaden var blevet forelagt, vilde deri have været optaget Bestemmelser, hvorved disse Indskrænkninger væsentlig hævedes. Jeg kan nemlig ikke gaa saaledes uden Videre ind paa at hæve de betræffende Lovbestemmelser, Jeg vil ikke tale om, at de paagældende Lovbestemmelser i sin Tid have været tidsvarende og nødvendige, jeg vil ikke tale om, at de have ydet stor Tjeneste, thi de have reddet mangt et Individ og have meget ofte beskyttet Staten imod Tab; men jeg indrømmer, at de nu ikke mere ere tidsvarende. De bør imidlertid dog erstattes af Noget, der bør tages Bestemmelser, der forbyde de tjenstgjørende Militaire at forvanske det, som behøves til Tjenestens Udførelse, der bør ogsaa tages Bestemmelser, som forhindre Worden paa Caserterne, navnlig i Retning af Kjøb og Salg mellem de Tjenstgjørende indbyrdes og mellem de Tjenstgjørende og Udenforstaaende. Der er i den Henseende Fordringer, som Statens Lovstiller, og som ikke bør oversees. Det er i Betragtning af, at jeg ikke vil kunne forelægge en Straffelovbog, og at imidlertid en Forandring af den her foreliggende Lovgivning er ønskelig, at jeg har til Hensigt at forelægge et Lovforslag, som sigter til at ordne disse Forhold paany og paa en mere tidsvarende Maade. Et saadant Lovforslag vil det ogsaa være nødvendigt af Hensyn til de Udenforstaaende, det vil sige, Hensyn til Statsborgerne, som ikke ere i Hæren, at optage Bestemmelser, som forbyde dem at tage i Pant eller tilforhandle sig Gjenstande, der ere nødvendige til Tjenestens Udførelse. Jeg troer,

at disse almindelige Antydninger ville være tilstrækkelige til at vise, at, om jeg end ikke staaer paa ganske det samme Standpunkt som de ærede Forslagsstillere, saa har jeg dog nærmet mig dem meget, og jeg haaber, det vil tilfredsstillende saavel dem som det høie Thing, at jeg har til Hensigt at forelægge et saadant Lovforslag. Hvad § 2 angaaer, der gaaer ud paa „at ophæve den for visse militaire Befalingsmænd og militair-civile Embeds- og Bestillingsmænd bestaaende Forpligtelse til at godtgjøre en fast aarlig Indtægt foruden Lønningen som Betingelse for at kunne erholde Tilladelse til at indgaae Ægteskab“, da skal jeg tillade mig for det Første at omtale Forholdet ved Underklasserne. Det ærede Medlem, der talte sidst (Hoyer-Møller), meente, at Underklasserne endnu i den Henseende vare særdeles ugunstigt stillede; hvorvidt man tager Ged af de Underofficerer, som ville gifte sig, er mig ubekjendt; det er muligt, at der er en saadan gammel Bestemmelse, men jeg troer ikke den fortiden bliver bragt i Udførelse; jeg skal dog oplyse, at de Indskrænkninger, som vare fastsatte i 1857 med Hensyn til Underofficerernes Giftermaalsfrihed, i det Væsentlige ere ophævede ved en senere Kundgjørelse for Hæren. Indskrænkningerne for Underofficererne vare tidligere ikke blot af pecuniær Natur, men det var ogsaa fastsat, at udover et vist Antal for hver Afdeling kunde Underofficererne ikke vente Tilladelse til at gifte sig. Der var nemlig forbundet visse Fordele med at være gift med Tilladelse; saaledes var der Understøttelse til de Udcommanderedes Familier, der var Fordele med Hensyn til Lægehjælp og Fordele med Hensyn til Qvarteer o. l. m. Alt dette vil falde bort, naar den nye Lov om Felttillæget bliver vedtaget; men der var i 1857 i Kundgjørelsen for Hæren ganske vist taget den Bestemmelse, at forsaavidt ikke Underofficererne kunde faae denne Tilladelse, som det er forudsat, at Afdelingscheferne kunne give, maatte de opfylde visse pecuniære Betingelser, og navnlig godtgjøre, at de havde en Indtægt af 300 Rd. Dette er nu senere ophævet ved Kundgjørelse for Hæren af 1868. Den eneste pecuniære Betingelse, som en fast Underofficer skal opfylde for at faae Tilladelse